

Informace o obci Světlík, sestaveno a později doplněno při příležitosti oslav 750 let farnosti Sv. Jakub Světlík

I. HISTORIE OBCE

Obec Světlík leží vzdušnou čarou 11 km od Krumlova. Po silnici Český Krumlov – Větrná – směr Frymburk je vzdálenost přibližně 16 km. Nadmořská výška se pohybuje v rozmezí 734 – 800 m nad mořem. Větší část obce leží v kopci po obou stranách silnice směrem na Frymburk a kolem silnice směrem na Suš.

1. Historie vzniku obce, kostela a farnosti

První osídlení oblasti spadá do období přelomu tisíciletí a váže se k sv. Vintřfí, pomocníku v nouzi a patronu myslivců, od roku 1011 pobývajících v Rinchnachu. Byl to právě on, kdo poslal mnichy z klášterů v Niederalteichu a Mettenu do liduprázdných oblastí Šumavy. Mniši se usadili v místě mezi dnešním Světlíkem a Černou, mýtili les, stavěli hospodářské budovy a věnovali se zemědělství. Mýcením vzniklý světlý průsek, zdaleka viditelné návrší, se zdál mnichům vhodným místem pro svatostánek. Dřevěný kostel byl z vyvýšeniny 800 m n.m. viditelný daleko do krajiny. Místo však nenazývali Lichtschlag (světlý průsek), nýbrž Kirchs Schlag (kostelní průsek). Osada Světlík byla založena na tzv. svatotomášské stezce, která vedla z horního Rakouska přes Světlík do Přídolí (Priethal) a odtud samozřejmě do Českého Krumlova. Dopravovala se po ní ze solné komory sůl, stejně jako po Zlaté stezce, která ale šla na Prachatice. Vývoj jména obce byl asi následující: 1258 Liechtenwerdt, 1367 Swictlik, 1423 Světlík, 1598 – Kirchs Schlag, tedy střídání německého a českého názvu.

Donedávna neexistoval přes šumavský hřeben přechod pro automobily, a tak se jezdilo do Schläglu ze Světlíku na Frymburk, obec Lipno, Přední Výtoň, přechod Guglwald a pak přes Haslach až do Schläglu. Dnes je varianta převozu v Horní Planá a pak směrem Zvonková (Glöcklberg) a pak již na Aigen/ Schlägl.

První dřevěný kostel v obci byl nejspíš vypálen Maďary, ovšem z podnětu kláštera v Niederalteichu byly kostel i osada nově vybudovány. V té době byl les již dávno vymýcen, místo něj vznikl světlý ostrov, a proto osada nesla název Liechtenwerdt.

Listina datovaná 16. června 1258 stvrzuje, že obec (označená v dokumentu Liechtenwerdt) daroval I. Vok I. k z Rožmberka proboštu Jindřichu I. (1242 - 1260) a bratrům premonstrátského kláštera Maria Slage (dnešnímu Schläglu) kostel v Liechtenwerdtu (šlo o dnešní Světlík, neboť právě tak je ve stvrzovací listině biskupa Jana z 16. června 1258 nazýván). K donaci patřily i tři selská stavení v liechtenwerdtské osadě a celá osada Pfaffenschlag (Bobovec) se všemi právy a výnosy.

Tento Vok byl také spoluzakladatelem cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě. V pražské Národní galerii je uchováván tzv. Vyšebrodský cyklus deskových obrazů, na jednom z nich je Vok znázorněn jako donátor kláštera, s erbem pětিলisté růže. Věnovací listinu signoval pražský biskup Jan III. z Dražic, blízký rádce českého krále Přemysla Otakara II., zajímavé je, že to bylo jen o něco více než za měsíc po jeho vysvěcení biskupem ve Vídni (12. května 1258). Tento biskup např. vysvětil také královskou kapli Všech svatých na Pražském hradě a za jeho biskupství byla založena řada nových klášterů, například Vyšší Brod, Zlatá Koruna, České Budějovice, Plzeň, Cheb a další.

Farnost ve Světlíku byla tedy od roku 1258 inkorporována do majetku kláštera v Schläglu blízko obce Aigen – česky se označuje Schlägl jako Drkolná, leží blízko česko – rakouské hranice (Horní Rakousko) vzdušnou čarou to není daleko od Horní Plané.

Charta donationis Ertolzen in Liechtenwerdt
Anno 1258.

Wrlk. 2
Hugo 374

N O facimus Deo gratia Paganus Episcopus vicarius Cantuarie in Christo salutem in sempiternum Amen. Nos qui convenimus sancto Ordine Premonstratensis in dno Petro, Daceto, Salento de Liechtenwerdt in dno Thoma deo cuius vultu pariter de vos per aliter que quoniam postquam cum deo protegentes, vestre memorie etiam per nos in dno Thoma deo cuius vultu pariter in Christo salutem in sempiternum Amen. Nos qui convenimus sancto Ordine Premonstratensis in dno Petro, Daceto, Salento de Liechtenwerdt in dno Thoma deo cuius vultu pariter de vos per aliter que quoniam postquam cum deo protegentes, vestre memorie etiam per nos in dno Thoma deo cuius vultu pariter in Christo salutem in sempiternum Amen. Nos qui convenimus sancto Ordine Premonstratensis in dno Petro, Daceto, Salento de Liechtenwerdt in dno Thoma deo cuius vultu pariter de vos per aliter que quoniam postquam cum deo protegentes, vestre memorie etiam per nos in dno Thoma deo cuius vultu pariter in Christo salutem in sempiternum Amen.

Původní latinská listina potvrzující darování obce, originál archiv Schlägl

Nevelký dar byl citelnou pomocí pro bídu trpící mnichy, kteří bojovali o přežití v odlehlém lesním klášteře. Díky darovací listině převzal tehdejší probošt Jindřich I. a jeho následníci také převzali duchovní péči nad obyvateli osady a farnosti Světlík, ačkoli tehdy nebylo samozřejmostí, aby příslušníci kláštera mohli sami vykonávat duchovní správu.

V roce 1300, tedy necelých 50 let od založení osady, je ve Světlíku připomínán Oldřich z Višně, představitel drobné české šlechty. Roku 1331 se obec rozdělila mezi bratry Blecha, Převora a Chovala. Pak se zde střídali různí vlastníci z drobné šlechty – vladyckých rodů, určitý čas patřil Světlík i krumlovským Rožmberkům.

Listinné archivní materiály vztahující se ke Světlíku jsou uchovávány ve Schläglu a v Českém Krumlově. Např. koncem roku 1307 potvrzuje pražský biskup Jan IV. z Dražic platnost darovací listiny svého předchůdce z roku 1258, t.j. darování kostela ve Světlíku (in Lichtenwerd“), patřící pražské diecézi (... *ecclesiam in Lichtenwerd, nostre dyocesis* ...).

Dne 1. července 1300 rozšiřuje Dominik z Pasovar své původní nadání světlíckému kostelu z roku 1291 o 110 vídeňských grošů z výnosu svého mlýna.

Ze 23. ledna 1312 se zachovala listina potvrzující v Pasovarech desátek kostelu sv. Jakuba ve Světlíku, donátorem byl jakýsi Mikuláš.

Dne 8. září potvrzuje Petr I. z Rožmberka klášteru ve Schläglu všechna věnování, která učinili jeho předci, mimo jiné i farnost ve Světlíku.

Česky psaná listina z 25. listopadu 1445 že bratři Petr a Václav věnovali peníze kostelu ve Světlíku (*Swietlyk*) za vzpomínku na jejich otce Leonarda a jeho předky

Probošt Johannes ze Schläglu věnuje 11. května 1486 požitky z farnosti Světlík svému konventu.

Pastorační činnost a faráři ve Světlíku:

Původně se počítalo se s tím, že klášter Schlägl bude zajišťovat obsazení fary ze svých řádových členů, ale těch bylo ze začátku málo a tak se zde střídali faráři, kteří nebyli v žádném řádu (*Weltpriester*). První zmiňovaný byl v roce 1314 Andreas Liebhart (1317-1403). Funkci faráře ve Světlíku zastávali i duchovní šlechtického stavu (Theoderich de Staffordia (zmiňován ve Světlíku 1360-1372, později se stal rektorem u sv. Cyrila a Metoděje v Praze, to byl jistě společenský vzestup – ze Světlíku do metropole! *Ten přídomek „de Staffordia“ je zajímavý a pravděpodobně se vztahuje ke Staffordu, což je známé historické město v centrální Anglii, dnes s asi 120 tisíci obyvatel- není tedy vyloučeno že onen Theodorich byl skutečně původem Angličan!*). Římská kurie jmenovala po jeho odchodu do Prahy jako nástupce Bartoloměje z Raňkova farářem (tentokrát „in Swyetlik“). Zachovala se listina, která potvrzuje, že tento Bartoloměj věnoval větší sumu pražských grošů krumlovskému kostelu sv. Víta za sloužení ranní mše. Nástupcem Bartoloměje se ve Světlíku stal v *létech 1404- 1411 premonstrát Prziecho*. Papež Bonifác IX. pověřuje dne 16. září 1403 břevnovského opata Diviše, aby potvrdil jmenování Prziecha farářem. *Prziecho pocházel z premonstrátského kláštera Milevsko (německy Mühlhausen). Právě odtud přišli první bratři do Schläglu založit tento klášter, jak o tom svědčí mramorová deska s nápisem v předšní kostela ve Schläglu*. Dalším světlíckým duchovním zřejmě šlechtického původu byl Rusco de Pottenstein). Theoderich a Rusco zřejmě čerpali požitky z farnosti, ale nechali se zastupovat plebánem. Koncem 15. století už působili na faře premonstráti ze Schläglu. Dalším správcem byl např. Stephan Schmierer (na faře 1499-1500). Ovšem teprve od roku 1632 byla fara obsazována pravidelně z kláštera, to trvalo až do vyhnání německého obyvatelstva ze Světlíku po roce 1945. Posledním farářem byl Siegmund Auer, který zemřel v Německu. O aktivitě zbožných světlíckých farníků svědčí i to, že v neděli se sloužily 2 mše, a právě aby bylo možno tuto druhou mši zajistit, působili na faře v letech 1858- 1939 kooperátoři, rovněž ze Schläglu.

Ke konci středověku byl personální stav Schläglu tak upevněn, že probošt mohl do Světlíku pravidelně posílat vlastní bratry z kláštera. Husitské války farnost poničily a o sto let pozdější reformace přinesla Světlíku také bolestné následky, nevíme přesně, jaké byly kolem roku 1600 náboženské poměry ve Světlíku, dá se nicméně předpokládat, že i zde působili ženatí protestantští kněží. Původně česká osada Světlík byla po roce 1620 poněmčována, až české obyvatelstvo časem prakticky vymizelo. O původním českém osídlení obce a okolí svědčí dva náhrobní kameny umístěné za hlavním oltářem světlíckého kostela se staročeským, dnes již jen těžko čitelným textem. Ten oznamuje, že L. P. 1570 zemřela a zde byla pochována urozená paní Anežka z Chlumčan a na Pasovarech, což byl šlechtický rod pánů z Trojan sídlících na tvrzi Pasovary, druhý náhrobní kámen z roku 1577 patří Janovi z Višně.

Tyto náhrobní kameny byly použity do základů nového oltáře, ačkoliv jinak bývá obvyklé umístění v hlavní lodi kostela. Nelze vyloučit, že v době přestavby kostela v 19. století nebyla připomínka na někdejší české osídlení v tehdy již zcela poněmčené obci vítána

Erb 1. opata kláštera Schlägl Martina Greysinga

2. Rozvoj farnosti

Za obrat k lepšímu ve vývoji obce došlo v období za vlády prvního schläglského opata Martina Greysinga (1592 -1665). Do té doby administraci kláštera vedli proboštové. Greysing pozvedl klášter s jeho farnostmi z ruin hospodářských i náboženských k novému rozkvětu. Díky tomu, že od roku 1632 byli ve Světlíku jen faráři ze Schläglu, je k dispozici řada údajů o historii a životě farnosti. V letech 1624 – 1850 patřila obec napřed Eggenbergům a později Schwarzenberkům. V té době byl Světlík klasifikován jako městečko, ale vesnický ráz si obec udržovala vždy.

Když byl 1. května 1644 za světlického faráře jmenován Wenzeslaus Arnold, našel farnost v rozkvětu. Jeho spolubratři zde již od roku 1632 vykonali mnoho práce. P. Arnold zvětšil kostel a nechal sochařem Johanem Worathem ze Schläglu vyzdobit oltáře krásnými figurami a sochami. Některé z nich, např. skupina ukřižování bočně od kazatelny, dále sochy sv. Kryštofa, Šebestiána a Leonarda, jsou zachované a patří ke skvostům zařízení dodnes. Wenzeslaus Arnold pořídil rovněž bohoslužebná roucha, monstranci a ozdobný kalich. Když měly být tyto cennosti roku 1809 při všeobecném odevzdávání zlata předány zbankrotované monarchii, byla ve farnosti provedena sbírka, aby tyto předměty byly vykoupeny a zůstaly kostelu. Jedním z nejcennějších vykoupených předmětů byl malý umělecký relikviář s částí kříže. Tento relikviář byl během prosebných procesí podáván při vstupu do kostela navracejícím se poutníkům k políbení. Na třech přístupových cestách do vsi nechal Arnold postavit žulové pomníky. Jeden z nejhezčích byl na cestě do Großuretschlagu (Černíkova), a dokonce nesl signaturu W. A. F. (Wenzel Arnold Fecit). Přestože s morem neměly nic společného, nazývali je lidé morové sloupy. Nejspíš symbolizovaly němé strážce, jejichž úkolem bylo tuto hroznou nemoc odhánět. Kamenné pomníky se staly zastaveními při prosebných procesích.

Foto sloupu umístěného dnes u kostela

Během působení Wenzeslawa Arnolda byly pořízeny první věžní hodiny a zvon, vystavěna mohutná, vysoko se čnící fara i Huterrův dům vedle schodů ke kostelu. Velké zásluhy získal Arnold založením Růžencového bratrstva, které se úspěšně věnovalo podpoře dobročinnosti a péči o chudé až do roku 1786, kdy bylo na rozkaz císaře Josefa II., který nebyl přítelem podobných náboženských společenství, zrušeno. Bratrstvo mělo v kostele svůj oltář, který pocházel z dílny sochaře Woratha.

3. Další osudy farnosti

Farář Siard Wögebauer (působil zde 1784 - 1798) koupil roku 1792 nové varhany za 299 zlatých. V roce 1795 začala rozsáhlá renovace farního kostela. Nejprve byly obnoveny vnitřní dřevěné konstrukce a sloupy, poté byl celý kostel včetně kostelní věže nově zastřešen.

Mathias Stetzmüller z Aigenu (působil zde 1807 - 1824) projevoval svou horlivost nejen duchovní správě a škole, ale i výzkumu světlické historie a starousedlé selské šlechty. Velkou podporou mu přitom byl tehdejší učitel Josef Thür. Oba velmi pečlivě vedli farní kroniku. Dovídáme se z ní o staleté historii selských rodů, jak se rozvíjely, jak zde žily a pracovaly. Nacházíme zde jména Anderle, Bayrl, Donabauer, Wolfschäger, Wagner, Harsch, Hirsch, Reidinger, Mathä, Bauer, Hörbinger, Thür atd.

V období od 1. září 1845 do 8. června 1858 byl farářem ve Světlíku Konstantin Bernard Hochhauser. Roku 1846 se zřítla část kostelní výzdoby a tehdejší duchovní byl nucen obrátit se s prosbou na opata, aby poslal znalce umění a nechal prohlédnout celou stavbu kostela. Rovněž školní budova si žádala rekonstrukci. Ačkoli komise o nezbytnosti celkové rekonstrukce nepochybovala, byly provedeny pouze nejnutnější opravy. Ostatní práce se zdržely pravděpodobně kvůli požáru kláštera ve Schläglu (1890).

4. Nová stavba kostela a školy

Za faráře Paula Krennera z Haslachu (působil zde 1858 - 1878) byl postaven nový kostel. Stavbu ale řídil Raimund Lengauer, který byl churavému faráři přidělen jako kooperátor. Když se v roce 1872 přistoupilo k celkové obnově kostela, zjistilo se, že je skutečně v dezolátním stavu, a tak opat Dominik Lepschy rozhodl jinak: „Protože dřívější kostelík je již v havarijním stavu a pouhá oprava by již nepomohla, rozhodl se ze své hodnosti a ve své blahosklonnosti jednat jako patron k oslavě Pána, starý kostel zbourat a nový nechat v ušlechtilém stylu vystavět.“

Erb opata Dominika Lepschy

Náklady nesl klášter ve Schläglu (30 000 zlatých), farníci měli vykonat ruční a povoznické práce v hodnotě 10 000 zlatých. Plány novostavby zhotovil Ing. Karel z Vyššího Brodu. V srpnu 1874 provedl opat Lepschy vysvěcení zvonů a věžního kříže. Věž byla převzata ze starého kostela a roku 1861 opatřena novou kopulí. Kostel získal tři oltáře vytvořené lineckým sochařem Engelbertem Weltreicherem a varhany od Antonína Hanela z Urfahru. Zvony dodal opat roku 1875. Nový dům Boží, postavený v novorománském stylu, byl slavnostně vysvěcen budějovickým biskupem Janem Valeriánem Jirsíkem. *Jirsík byl vlasteneckým biskupem podporujícím český živel v Budějovicích, tehdy spravovaných německou administrativou, jeho zásluhou bylo ve městě založeno první české gymnázium.*

Ačkoli byl nový kostel ve Světlíku prostorný a líbivý, nevyrovnal se podle světlických farníků kostelu starému. Ten, soudě podle starých obrazů, nabízel půvabný pohled: goticky vzepjatá stavba s vysokou střechou, štíhlými okny a vše převyšující kopule s lucernou. Uvnitř byly čtyři oltáře a sochy mnoha svatých shlížely na věřící. Empora s varhanami byla malá a nízká. Jediný vchod se nacházel pod věží, z které visela lana zvonů a pohupovala se nad hlavami vstupujících, schody nahoru ke kůru vedly vnějškem. Ze staré věže zbylo přibližně osm metrů, vchod byl zazděn. Oproti tomu nový kostel měl tři velké brány. Přesto ze srovnávání starého a nového kostela vyšel vítězně kostel předešlý.

Zároveň roku 1875 byl vysvěcen hřbitov, ke kterému byl vybudován nový přístup na jižní straně, márnice a místnost na nářadí.

Daleko těžší než stavba kostela byla rekonstrukce školní budovy. První škola ve Světlíku je zmiňována už v roce 1567. Písemně je světlická škola doložena v Sommerově Topografii kraje Budějovického z roku 1833, kde zmiňuje, že škola v roce 1572 měla knihovnu. V roce 1846 byla k vyučování pronajata pouze jedna místnost, protože ve staré školní budově se již vyučovat nedalo. Byl vypracován projekt pro přestavbu školní budovy. O náklady na přestavbu se měli povinně podělit páni z Krumlova a Rožmberka, patron - klášter Schlägl, domínium Vyšší Brod, obec a prelatura. Předložené plány k přestavbě odmítl budějovický krajský úřad a navrhl vystavět budovu novou. Obec Světlík se ale vyslovila nekompromisně pro přestavbu. Nakonec odepřeli finanční účast na rekonstrukci i ostatní zúčastnění. Mezitím ale vrchnost všechny zbavila povinnosti podílet se na opravě školy.

V roce 1856 urgovalo místodržitelství plán vystavět novou školu. V roce 1860 (nebo 1861) byla nová budova školy dokončena. Školní budova byla dále rozšířena v roce 1899 na pětiletou. V roce 1918 školu navštěvovalo 268 žáků nejen ze Světlíku, ale i z přilehlých osad – Černíkova, Dvořetína, Svánkova, Bedřichova, Bobovce, Velkého Strážného, Pasovar, Vysoké a Dolní Dlouhé.

Mezi léty 1893 a 1899 byl duchovním ve Světlíku Adrian Anton Lichtenauer, rodák z Vyššího Brodu. Roku 1894 nechal vytvořit nový Boží hrob. Za opata Norberta Schachingera byl v červenci roku 1899 kostel nově zrestaurován. Malíři Allesch a Kroupa z Prachatic měli za úkol vymalovat celý interiér, natřít lavice i parapet na kůru; o obnovení oltáře se postarala firma Schönbauer z Krumlova a venkovní úpravy měli na starost zedníci ze Schläglu.

Restaurování kostela nebylo jediným významným činem Adriana Antona Lichtenauera. Zasloužil se rovněž o rozšíření farní knihovny, prosadil založení sboru dobrovolných hasičů, spolku zemědělců atd. Zasadil se rovněž o zřízení pošty ve Světlíku. Ta vznikla 14. září 1902 s názvem Kirchschlag in Böhmerwald. (po roce 1918 má pošta tento německý název, ale současně i český název Světlík). Lichtenauer dal také podnět k tomu, aby v roce 1900 byla ve Světlíku založena Raiffeisen banka. V roce 1906 byl do Světlíku zaveden vodovod z pastviny (Křížová hora).

5. Období let 1915 – 1947

Světlickým farářem se po smrti Augustina Freudenthalera stal Franz Josef Signet, který zde působil od 14. února 1915 do 5. srpna 1935. Od roku 1917mu s duchovní správou světlické farnosti vypomáhal kaplan Siegmund Josef Auer. Během jejich působení byla 17. dubna 1919 založena kongregace Mariánských panen, tzv. Královen míru. Budějovický biskup Josef Antonín Hůlka jmenoval prvním předsedou duchovního Benedikta Sobotku. Slavnostní přijetí prvních členek proběhlo 25. května 1919.

První světová válka zanechala stopy i ve Světlíku. V roce 1922 byla kaple pod věží přestavěna na pamětní kapli za padlé. Protože během války byly mnohé zvony zabaveny a přetaveny v municí, museli faráři a kooperátoři brzy po skončení války nahradit odevzdané zvony novými. Na velikonoční pondělí 2. dubna 1923 byly opatem Gilbertem Schartnerem vysvěceny nové zvony, vzápětí vyzdvíženy a kolem 14. hodiny již poprvé zvonily.

Svěcení zvonů 2. dubna 1923

Díky darům mohl Siegmund Auer koupit u firmy Perner v Budějovicích také tři zvony pro Trojany, které byly 13. května 1928 slavnostně vysvěceny opatem Benediktem Sobotkou.

Svěcení zvonů – Trojany

Další restaurace světlického kostela probíhala od 3. července do 12. srpna 1933. Svatostánek byl zevnitř i zvenku důkladně obnoven. Dokonce i varhany byly vyčištěny, opraveny a naladěny Franzem Suratem, známým stavitelem varhan z Budějovic. Náklady na renovaci přibližně dosahovaly 23 000 Kč. Na slavnost Nanebevzetí panny Marie obnovený chrám vysvětil převor z kláštera ze Schläglu.

O dva roky později, v neděli 18. srpna 1935, byl vysvěcen nový farní a spolkový dům. Tím získaly církevní skupiny a spolky stálé místo pro svá setkávání a aktivity.

V červnu 1937 slavili páter Venantius Herbigier a páter Ezechiel Kindermann svou primici v rodné obci. Při této příležitosti byla opravena hřbitovní zeď, kostelní dveře natřeny, fara omítnuta a kaple se sochou sv. Jana Nepomuckého zcela obnovena.

Během skromné slavnosti byl 2. ledna 1938 vysvěcen umíráček koupený za 987 Kč od zvonařství Rudolf Perner z Českých Budějovic- Dobré Vody. Mnohem větší slavnosti se Světlík dočkal v červenci 1938, kdy proběhla oslava primice pátera Fridricha Nehyby.

Protože kostelní zvony byly použity pro válečné účely i během 2. světové války, byl 18. února 1943 pořízen ocelový zvon od hodináře Koblingera z Hořic za 200 říšských marek.

Od podpisu mnichovské smlouvy v září 1938 až do roku 1945 nejsou v německé mutaci umístěné na tomto webu žádné zprávy. Není pochyb o tom, že stejně jako v oblasti celých Sudet většina obyvatel Světlíku přičlenění do „německé Říše“ přivítala. Stálo by jistě za to doplnit, kolik mladých mužů bylo odvedeno k wehrmachtu a kolik se jich už nikdy nevrátilo, ať již rodiny dostaly zprávu o tom, že padli „na poli cti“ nebo zmizeli někde v zajateckých táborech na Sibíři. Ke cti tehdejších usedlíků svědčí fakt, že i za této totality žili v obci odpůrci režimu, i když byli jistě v menšině. Současní dosud žijící pamětníci narození ve Světlíku/ Kirchschlagu před rokem 1938 resp. během války jsou dnes senioři, Světlík pamatují jen jako děti, někteří se narodili už po válce v Německu nebo Rakousku. Tím spíše je třeba obdivovat jejich vztah k místu, kde žili jejich rodiče a oni se tam někdy ani nenarodili. Jejich *Kirchschnlag/Světlík* představoval pro ně skutečně domov („Heimat“), nejde jen o emoce, ale o vztah a úctu k předchozím generacím, které strávily v dané oblasti celá staletí. Řada obyvatel v dnešním českém pohraničí bohužel takový vztah k místům, kde dnes žijí, nemá ani zdaleka. Proto může potěšit fakt, že situace se v celém Pošumaví v posledních letech přece jen mění k lepšímu, o tom konečně svědčí i dnešní administrativa Světlíku a celkový vzhled obce.

6. Období po 2. světové válce

Po hrozných válečných letech a Jaltské smlouvě bylo německé obyvatelstvo Světlíku a přilehlých obcí v několika transportech vysídleno. Z původních 1 680 německých farníků jich zde k 24. říjnu 1946 zůstalo pouhých 40. Po Velikonocích 9. dubna 1947 opustil Světlík také farář Siegmund Auer. Po odsunu německého obyvatelstva zůstala fara neobsazena a farnost byla spravována duchovními z Frymburku nebo Větřní. Až po 10 letech v roce 1955 nastoupil na faru P. Antonín Mědílek, který spravoval farnost do roku 1966, po něm následovali ThDr. František Kašík (1966 - 1970), P. Karel Rendl (1970 - 1973) a P. Jan Tampír (1974 - 1987). V době totalitního režimu sem byli posláni kněží nepohodlní režimu a jejich působení bylo ostře sledováno a velmi omezováno.

Bezprostředně po pádu komunizmu zůstala fara opět neobsazena a spravována z Frymburku (P. Michal Tkáč) a z Horní Plané (P. Martin Brousil, P. Jaroslaw Zawadzki a P. Andrzej Ujazdowski) až do 31. srpna 2001. Od 1. září 2001 spravuje farnost premonstrát Ivan Marek Záleha. Byl sem vyslán z premonstrátského kláštera strahovského v Praze, a tak téměř po 50 letech je Světlík opět farou spravovanou premonstrátským knězem.

II. Pohled do obecní kroniky

1. Osvobození a osidlování

První vojáci armády USA přijeli do Světlíku v dopoledních hodinách 7. května 1945 a velitelství si vybudovali na faře.

Americké vojenské velitelství zřídilo ve zdejší škole pekárnu, kde němečtí vojenští zajatci pekli pro americkou armádu denně 1000 bochníků chleba. 20. června byla Američany budova školy vyklizena a úředníci Českého ministerstva školství a osvěty převzali školu se vším zařízením a vybavením. Po válce se v obci tradovalo, že někde v oblasti Bedřichova (Friedrichsau) zapadl do rašeliniště tank. V roce 2009 při návštěvě rodiny Bauerovy ve Světlíku se na toto téma vedla debata. Otázka pak položena v SRN ještě žijící pamětnici-seniorce, která tuto pověst zpochybnila. Taková příhoda by vysoce pravděpodobně starousedlíkům nemohla ujít.

Příslušníci české armády, kteří 23. června definitivně vystřídali Američany, provedli prohlídku všech domů a hospodářských budov v obci a zajistili veškeré zbraně a munici.

Ve Světlíku bylo více než 500 německých obyvatel a nejméně stejný počet německých civilistů sem došlo spolu s ustupující německou armádou. Ve Světlíku a zejména v okolních lesích byly stovky německých vojáků, kteří měli namířeno do zajateckých táborů.

Brzy po skončení války přicházeli do obce první čeští usedlíci. Už v červnu byla znovuotevřena pošta pod vedením tehdejšího poštmistra Karla Klečky, s nímž spolupracoval listonoš Karel Ambrůžek.

Současně zde byla zřízena i četnická stanice a ustanovena místní správní komise, jejímž předsedou byl jmenován dosavadní vládní komisař Kučera.

V obci přibývali noví osídlenci s rodinami a obsazovali domy a usedlosti opuštěné německými obyvateli. Protože přibývalo i dětí školou povinných, byla 28. ledna 1946 opět otevřena škola. Řídícím učitelem byl jmenován čtyřiaadvacetiletý Ladislav Havelka.

Po nutných opravách učeben i ostatních prostor ve škole bylo dne 12. února 1946 slavnostně zahájeno pravidelné vyučování. Po třech stoletích se v staré školní budově opět ozývaly hlasy českých dětí a jejich radostný smích.

Hlavní odsun Němců z obce proběhl 20. září 1946. Tím zůstala velká část zemědělských usedlostí v obci i osadách neobydlená a nastaly nové starosti s péčí o hospodářské zvířectvo apod. Protože na tyto práce bylo málo dosídlenců, zřídilo se pro tento účel Horské pastvinářské družstvo, které svedlo do společných stájí dobytek z opuštěných usedlostí a převzalo i zemědělský inventář.

Ve dnech 10. a 11. října 1947 přicházejí trvale osídlit obce i osady první rodiny slovenských reemigrantů z rumunské obce Valea Nugurumi a jejího okolí. U řady z nich šlo o přesídlení do Světlíku ze západních Čech (např. z okolí Chebu), kde byli nejprve usazeni po přicestování z Rumunska. Šlo o potomky Slováků, kteří se před několika generacemi hromadně odstěhovali z velmi chudých poměrů na Slovensku a kolonizovali určitou část neužívaných a neosídlených oblastí Rumunska, kde založili několik obcí. Protože tvořili sourodý národnostní kolektiv, udrželi si svůj rodný slovenský jazyk a svou víru i v cizím prostředí. V Rumunsku měli jen málo možností k návštěvě školy a ke vzdělání, proto většina dosídlenců byla negramotná. Brzy po jejich příchodu do Československa byly tedy pro ně i jejich děti zřízeny ve škole doškolovací kurzy. V březnu 1949 vznikla v obci první organizace KSČ. Dosídlení obce bylo zhruba dokončeno roku 1950. Horské pastvinářské družstvo se zrušilo; pozemky, dobytek i hospodářské budovy převzal státní statek. Soukromě hospodařícím reemigrantům byly po přesídlení z Rumunska předány oficiálně pozemky a polnosti. Později ovšem byli v podstatě přinuceni tyto postupně předávat, včetně dobytka, zpět státnímu statku, kde pak nacházeli zaměstnání. Z okolních osad bylo do Světlíku za zaměstnáním i do školy daleko, osídlenci je tedy postupně opouštěli a stěhovali se přímo do obce. Opuštěné budovy samozřejmě chátraly a pustly a v některých případech se stávaly útočištěm osob prchajících před trestem (a také osob, které byly pronásledovány režimem po únoru 1948 a snažily se emigrovat na západ. A tak došlo k tomu, že MNV ve spolupráci s armádou domy v osadách nechal zbourat a zlikvidovat. Dnes už jen podle několika přestálých ovocných stromů a hromad kamení poznáme, že zde kdysi stálo obydlí. Tak zanikly osady Horní a Dolní Strážné, Černíkov, Dvořetín, Bobovec a další. Ještě v 70. letech např. existovala při dnešní turistické cestě ze Světlíku na Frymburk fungující dobytčí farma Svánkov. Dnes už jen ponechané sloupy elektrického vedení vedoucí k tehdejšímu statku naznačují, že zde bylo nějaké lidské sídlo.

2. Životní úroveň a životní styl

Jako jeden z hlavních důvodů k nespokojenosti dosídlenců bylo špatné, respektive do konce 50. let žádné, spojení s okolními obcemi a okresním městem. Silnice Větrní – Frymburk byla prašná a málo zpevněná. Autobusové spojení bylo zahájeno teprve v roce 1950. Autobus do Světlíku zajížděl dvakrát týdně - v pondělí a v sobotu. Od roku 1966 začala fungovat pravidelná autobusová linka v pracovní dny, tedy pětkrát týdně. Tento stav trval až do 80. let. Teprve v roce 1970 bylo dokončeno rozšíření a vyasfaltování silnice Větrní – Frymburk.

Postupně se zlepšovalo osvětlení obce a v roce 1970 bylo veřejné osvětlení vybaveno výbojkovými lampami. Zásobování obyvatelstva běžnými potravinami i drobným průmyslovým a drogistickým zbožím obstarávala od počátku dosídlení prodejna smíšeného zboží vzniklá z převzatého německého konzumu.

21. listopadu 1974 byla slavnostně otevřena prodejna Jednoty novostavbě na náměstí a s ní byl zahájen i samoobslužný provoz. V obci byla taktéž zabezpečena zdravotnická péče. Už na konci šedesátých let započala svou činnost lékařská stanice jako odloučené pracoviště zdravotnického střediska Větrní, zjížděl sem i pediatr.

3. Školní péče o děti a mládež

Pro děti předškolního věku byl od roku 1946 otevřen vždy o prázdninách v budově školy tzv. prázdninový zemědělský útulek, který umožnil ženám v zemědělství pracovat na polích bez obav o své nejmenší. Roku 1949 zahájil v přístavku školy trvale provoz Dětský koutek. V roce 1951 přesídlil do samostatné budovy a v roce 1958 byl změněn na mateřskou školu.

V průběhu 27 let (1946 – 1973) se ve škole vystřídalo 31 učitelů.

Přestavba školy probíhala od prosince 1974 do poloviny ledna 1976. V tomto období se vyučovalo v náhradních prostorách v sále místního pohostinství.

Počet žáků školy se měnil podle migrace obyvatel obce. V určitých obdobích byla škola trojtřídní, jindy zase dvojtřídní. V 80. letech měla škola dvě třídy žáků 1. - 4. ročníku pocházejících ze Světlíku i z osady Suš. Děti ze Suše byly do ZŠ i do MŠ dováženy mikrobusem ŠKODA 1203.

4. Kulturní a sportovní činnost v obci

Od roku 1955 se dvakrát týdně v místním hostinci promítaly filmy.

MNV ve spolupráci se státními statky postavil roku 1959 z dřevěných panelů víceúčelovou budovu s kinosálem, jednoduchým jevištěm a vývařovnu s jídelnou pro zaměstnance statku.

V roce 1962 vznikla při MNV Osvětová beseda, která pečovala o kulturní a společenské akce.

Provizorní letní kino na pozemku školy vzniklo v roce 1977. Na promítání v letních měsících přicházeli nejen místní občané, ale dojížděli sem i návštěvníci z širokého okolí.

Kultuře přispíval svými relacemi i místní rozhlas, zřízený v roce 1958. V některých obdobích bylo vysílání místního rozhlasu využíváno k blahopřání občanům u příležitosti jejich životního jubilea.

Nejpravděpodobněji navštěvovaným kulturním zařízením obce se stala místní lidová knihovna, která zahájila svou činnost ve druhé polovině 50. let.

O sportovní vyžití obyvatel, zvláště světlícké mládeže, se starala tělovýchovná jednota Dynamo Světlík. Sportovci trénovali dorost a žákovské družstvo jak v samotné kopané, tak i v kondičním cvičení. V zimních měsících využívali pro udržování fyzické kondice tělocvičnu, která byla roku 1960 vybudována v místní škole.

V 80. letech byl Světlík spádovou obcí, k níž náležely osady Bohdalovice, Slavkov, Suš a Svěráz. Celkový počet obyvatel s okolními osadami činil 556. V osadách Bohdalovice a Slavkov byly ustanoveny občanské výbory, které spolupracovaly s MNV ve Světlíku.

5. Období let 1990 - 2008

Po „sametové revoluci“ se i naší obci otevřely možnosti k novému rozvoji. Velkou zásluhu na tom měli bývalí obyvatelé Světlíku žijící v Německu a Rakousku. V SRN vzniklo zájmové sdružení, kterému se podařilo nashromáždit poměrně velké finanční prostředky, které byly použity na sanaci kostela a farní budovy, kostel sv. Jakuba Většího se začal opravovat už v roce 1990! Podpora světlíckých rodáků trvá dodnes, také díky Hubertovi a Hermině Panhölzlových, kteří sami finančně podpořili opravu farní budovy, která byla podobně jako kostel ve velmi zanedbaném stavu.

V poslední době došlo již v režii obce i k úpravám veřejné zeleně, chodníků, rekonstrukci mnoha objektů a k budování nových domů. Koncem roku 2009 byla např. renovována původní kamenná kašna na návsi a opatřena pěknou kovanou mříží. Průběh oprav kostela a fary je v podrobnostech vyličen ve vzpomínce pana inž. Josefa Bauera, který patří mezi zakladatele a „motor“ zájmového sdružení původních rodáků. Při příležitosti 750. jubilea připravila paní Hermína Panhölzová na faře výstavku fotografií, které shromažďovala dlouho před oslavami od ještě žijících pamětníků. Desítky fotografií z doby před 2. světovou válkou ze Světlíku a okolí ilustrovaly plasticky život tehdejších obyvatel a jejich kulturní aktivity, které jim může dnešní obyvatelstvo často jen závidět. Díky neporušené přírodě a klidu se do naší obce stěhují i nové rodiny, obnovuje se i kulturní a společenský život.

Naneštěstí ve stáji u fary 10. května 1995 vypukl požár, vlastní kostel nebyl naneštěstí poškozen. Požár pomáhalo likvidovat hasičské sbory z Frymburku, Černé v Pošumaví i Českého Krumlova. V prostorách budovy byl ustájen kůň a ovce V. Majkuse. Při požáru nedošlo k žádnému zranění osob ani zvířat, která byla včas vyvedena z hořící stáje ven. Příčiny vzniku požáru nebyly objasněny. Ze stáje zůstaly jen obvodové zdi, dnes je stáj opravena a přebudována na garáže, dřevník a společenský sál. V patře probíhají přípravy pro vybudování pokojů pro hosty a farní klubovny.

25. července 1999 byly vysvěceny ve Světlíku českobudějovickým biskupem Antonínem Liškou dva nové bronzové zvony o váze 180 a 400 kg. Protože tehdy měl farnost na starost polský kněz, byl svěcení přítomen i polský biskup z diecéze Woclawek. Zvony odlila firma Perner v Pasově z darů německých rodáků (jeden menší zvon byl ulit na náklady rodiny Panhölzlových na památku jejich rodičů). Pro zajímavost uvádíme, že

Pernerovo zvonařství bylo původně lokalizováno na Dobré Vodě u Českých Budějovic, rodina po odsunu zahájila svou činnost na druhé straně hranice.

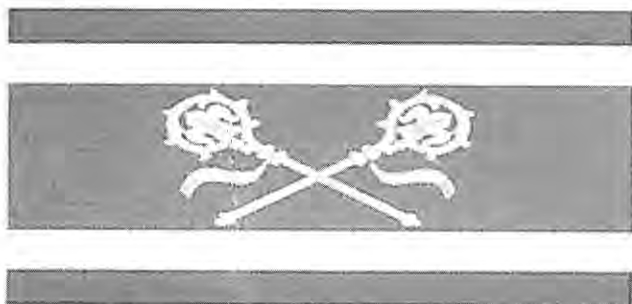
Kvůli malému počtu dětí byla v roce 2003 uzavřena mateřská i základní škola. Budova byla prodána a přestavěna na rekreační apartmánový dům.

6. Znak a vlajka

10. dubna 2006 obecní zastupitelstvo schválilo návrh znaku a vlajky obce Světlík. V Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky proběhlo 5. dubna 2007 slavnostní předání dekretu o udělení znaku a vlajky. Dekret z rukou předsedy Poslanecké sněmovny za obec převzal starosta - pan Michal Zahorák.

znak

vlajka

Odůvodnění návrhu znaku a vlajky obce Světlík

Z již zmíněných historických údajů o naší obci vycházel také tvůrce návrhů obecního znaku – heraldik Miroslav J. V. Pavlů. Znak je tvořen zeleným štítem se stříbrným rozšířeným hrotem, jenž je v přeneseném smyslu tzv. mluvícím znamením (symbolizuje vesnici založenou na vysekaném světlém místě uprostřed lesů). Nechybí ani připomínka počátků vesnice (opatské berly coby symbol klášterní vrchnosti ve Schläglu a figura kohouta z erbu domácího vladyckého rodu).

Rožmberky coby nejvýznamnější majitele zastupuje červená pětilistá růže (ve středověku bývá růže zobrazována převážně bez zelených kališních lístků). Zjednodušení tohoto znaku představuje připojený návrh vlajky.

Současný starosta obce Světlík je pan Michal Záhorák. Jeho zásluhou a představenstva obce se její vzhled v posledních několika letech významně zlepšil, další údaje o rozvoji Světlíku jsou dostupné na oficiální webové stránce obecního úřadu.

K obci Světlík patřily původně následující osady

český název	německý název	počet obyvatel 1937
Světlík	Kirchschlag	517
Černíkov	Großurerschlag	192
Dvořetín	Kleinureschlag	91
Svánkov	Reith	81
Bedřichov	Friedrichsau	
a Kozlův Vrch	a Bocksberg	228
Bobovec	Pfaffenschlag	84

K obci Velké Strážné patřily tyto osady:

Velké Strážné	Großdrossen	85
Pasovary	Passern	172
Vysoká	Hohenschlag	31
Malé Strážné	Kleindrossen	?
a samota Štokov	Stockerhof	

III. Vzpomínky – současnost – naděje

(očima rodáka z usedlosti Světlík 33 Josefa Bauera)

Plní díky můžeme my - bývalí i současní občané Světlíku a mnoho čestných hostů oslavit velkolepé jubileum. Před 750 lety převzali premonstráti z kláštera ve Schläglu tuto faru. Od té doby pečovali duchovní o mnoho generací a předávali jim radostné poselství jako základ života a společně s nimi žili až do našich časů.

Do vysídlení jsem prožil jedenáct a půl roku nezatiženého dětství. Až mnohem později jsme já a mnoho dalších dětí a mládeže poznali, co tato rána osudu pro naše rodiče a celou generaci musela znamenat. Velmi bolestné bylo opustit vše, co otcové našich otců pracně budovali po celá léta. Naděje, že toto bezpráví nemůže stále trvat, vztek a zloba na mocné, kteří vysídlení požadovali a rozhodli, strach, jak bude tento život pokračovat a mnoho dalšího, provázelo tuto dobu.

Pamatuji ještě velice dobře, jak se láskyplný farář Siegmund Auer loučil s lidmi v jednotlivých transportech a dodával jim naději. Domov a s ním veškeré vlastnictví nám bylo možné ukrást, ale naši víru, že nás Bůh bude všude provázet, nám vzít nemohli. Zůstala nám rovněž naše energie a odhodlání stále pracovat, abychom přežili a jakýmkoliv způsobem opět začínali. Siegmund Auer zůstal vždy naším farářem, farářem Světlíckých. Brzy poté, co i on byl nucen roku 1947 opustit Světlík, nás zval na setkání, která se konala na různých místech v Bavorsku a Baden Württenbersku. Do těchto zemí jsme byli totiž při vysídlení rozdělení. Až do své smrti roku 1966 se snažil navázat kontakt se svými Světlíckými. Jsem přesvědčen, že právě toto bylo základem pro vše společné během uplynulých šedesáti let.

Samotné Bavorsko muselo po roce 1945 přijmout a začlenit v dnes již těžko představitelné situaci dva milióny lidí. Bylo to velké zatížení pro bavorské obyvatelstvo. Nakonec jsme přispěli, díky své pilnosti a snaživosti, velkým dílem při opětovném budování země a vytvořili si existenční a životní základ pro nový domov.

Nám, tehdejší mládeži, předávali naši rodiče to, co si přinesli ze svého světlíckého domova: poctivost, cílevědomost, pracovitost a odpovědnost na podkladě radostného poselství naší víry utvářet si život.

V roce 1964 jsme jeli poprvé s otcem přes železnou oponu do Světlíku. Na faře jsme hovořili s tehdejším, v ubohých podmínkách žijícím, farářem. Kostel byl ještě celkem v pořádku. Návštěva našeho rodného domu se stala mimořádným zážitkem. Noví obyvatelé nás přátelsky přivítali ve své domácnosti. Můj otec jim poděkoval za to, že vše zůstalo zachovalé, neboť jinde byly již celé vesnice zničené, řekl ale též, že myšlenka na návrat v nás již není. Pouze jsme doufali, že kostel a vesnice zůstanou zachovány.

V prosinci 1985 chtěl pan farář Friedrich Nehyba (bohužel zemřel v říjnu 1986) svou výzvou k darům přispět na záchranu kostela, na kterém se objevila výrazná poškození. Tato první ochota darovat byla jasným signálem: „My, bývalí občané Světlíku, chceme, aby symbol našeho původu nebyl vydán rozpadu.“ Vzhledem k poměrům za železnou oponou, nebyla ale opatření na opravu proveditelná. Naštěstí se o několik let později hranice otevřely.

Když jsme koncem dubna 1991 stáli poprvé na hřbitově u kostela, pobýli v kostele, vystoupali na věž a uviděli z ní poškozenou konstrukci střechy i kostela, bylo jasné, že škody, jdoucí až k základům, jsou značné. Nejhuře se jevila silně prohnilá konstrukce, na níž stál krov věže. Neměl-li být kostel naší bývalé obce, střed v životě našich rodičů a předků, vydán na pospas rozpadu, bylo nutné jednat okamžitě. Důležitá pro rozhodnutí „chopit se toho“ byla myšlenka, že kostel může nabídnout současným i budoucím obyvatelům Světlíku domov ve víře.

Prvním povzbuzením k restaurování bylo, když nám, panu Ludvíku Altovi a mně, spontánně přislíbil pomoc ve výši 20 000 DM pan opat Mgr. Martin Felhofer s kláštera v nedalekém rakouském klášteře ve Schläglu. Po jednání 9. července 1991 s panem farářem Tkáčem, starostkou Světlíku paní Kačírkovou a zmocněncem Českobudějovické diecéze, panem Ing. Jirkovským, bylo jasné, že ani stavební úřad, ani obec nemají k dispozici dostačující prostředky k opravě kostela i fary. Pan Jirkovský nám v krátké době dodal vynikající technické podklady s cenovým rámcem okolo 56 000 DM pro nejnnutnější opravy velké věže.

Následovalo setkání rodáků v Murr na podzim roku 1991. Mnoho přítomných přátel domova bylo spontánně přesvědčeno o tom, že je nutno okamžitě pomoci. Založili jsme zájmové sdružení Sanace kostela ve Světlíku. Díky velkorysým darům mohla být 3. listopadu 1991 zadána první zakázka – sanace věže. V prosinci již stálo lešení. Jakubská slavnost v roce 1992 byla prvním setkáním rodáků ve Světlíku, pro mnohé to bylo dokonce vůbec první setkání s jejich starou vlastí. K radosti mnoha návštěvníků byla již zdaleka viditelná věž nově pokryta mědí.

V následujících 17 letech bylo umožněno krok za krokem provést celkovou sanaci díky průběžným velkorysým darům a dotacím. Zakázky byly plánovány a připravovány v úzké spolupráci fary s obcí, stavebním zmocněncem Českobudějovické diecéze a úřadem památkové péče tak pečlivě a hospodárně, jak jen to bylo možné, a zadávány kvalifikovaným firmám. Stavební dozor prováděl zmocněnec Českobudějovické diecéze. Do současnosti bylo provedeno 98 jednání, jejich výsledky jsou v protokolech zdokumentovány.

Když prohlížíte soupis sanačních kroků, celkových nákladů a obzvláště jejich financování, budete se mnou jistě souhlasit, že zde bylo realizováno zpočátku zcela něco nemyslitelného – sen se stal skutečností. V soupisu k jubileu by toto mělo být ukázáno pod mottem „Cesta – sanace od 1991 do současnosti“.

Na tomto místě se nyní sluší poděkovat, říct srdečné „Pán Bůh zaplať“ všem, kteří se s tímto opatřením ztotožnili a svou aktivní spoluprací a finanční podporou přispěli k dokončení tohoto díla. Mnozí z těch, na které s vděčností vzpomínáme, již zemřeli. Jako zástupce za všechny je zde jmenován spoluzakladatel zájmového sdružení, pan Ludwig Alt.

Bohužel někteří nebudou moci velké jubileum 750 let Kirchschatz – Světlíku slavit s námi, protože stáří nebo nemoc to již nedovolí. Srdečné Pán Bůh zaplať a ta nejlepší přání patří jim všem.

Zvláštní poděkování náleží panu faráři Hubertu Panhölzlovi a jeho sestře Hermíně. Právě oni pokračují ve snaze našeho posledního faráře Sigmunda Auera podporovat soudržnost bývalých světlických rodáků. Nelze opomenout, že rekonstrukci fary a vedlejších objektů financovali z vlastních prostředků. Obec Světlík ocenila velké zásluhy pana faráře Panhölzla a jeho sestry Hermíny tím, že jim propůjčila čestné občanství obce.

Je nám ctí, že premonstráti, nyní ze Strahovského kláštera v Praze, dále pečují o faru. Páter Ivan Marek Záleha O.P. bydlí od roku 2001 na faře a pečuje o vzkříšenou obec. Tímto je jisté, že 750 let trvající tradice bude s požehnáním pro současné obyvatele Světlíku pokračovat a povede k novému rozkvětu obce.

Naše bývalá vlast je mezitím součástí Evropy. Co jsme během uplynulých 17 let společně ve Světlíku prožili, je tedy živoucím důkazem. Budou-li všichni dobré vůle, může toto současné mírumilovné spolupůsobení přes otevřené hranice pokračovat i v budoucnosti.

Josef Bauer

Na tvorbě této webové stránky obce Světlík spolupracovali:

Hermína Panhölzl, Josef Bauer, Zita Čermáková, P. Ivan Marek Záleha, O.Præm., prof. MUDr. Jan Janda, CSc., Překlad německé části textu a jazyková úprava Emil Krol a Mgr. Martina Sochůrková